

Van de hoofdredacteur

Afgelopen maand werd het Jaarverslag van de Amsterdamse Orde van Advocaten gepubliceerd. In diverse media verscheen het bericht dat het aantal klacht-dossiers tegen Amsterdamse advocaten met 20% gestegen is. De 398 klacht-dossiers groeide uit tot een totaal van 474, terwijl er in het voorafgaande jaar slechts 22 dossiers bijkwamen. Dat is inderdaad opmerkelijk te noemen.

Volgens de Orde is deze toename niet te wijten aan een aantrekkelijke klaagcultuur: daarvoor is het percentage gegronde klachten onvoldoende gedaald. Kennelijk worden er niet meer ongegronde klachten ingediend en het lijkt er dus ook niet op dat de klacht-procedure vaker als een strategisch wapen in een geëscaleerde procedure wordt ingezet.

Zou de stijging dan aan het aantal nieuwe Amsterdamse advocaten liggen? Amsterdam sloot dit jaar haar 5000-ste advocaat in de armen (zie verderop in dit blad) en daarmee werden er het afgelopen jaar 140 advocaten aan het tableau toegevoegd. Het is wellicht wat al te cynisch te veronderstellen dat in deze groei de verklaring gevonden kan worden voor de 76 nieuwe klacht-dossiers.

De Orde oppert zelf dat de stijging het gevolg zou kunnen zijn van haar werk op het gebied van voorlichting. Daarnaast zou de toegankelijkheid van de deken als klachtinstantie zijn toegenomen. Dit laatste lijkt door sommigen wel zeer letterlijk genomen te worden: met negen tegen hem ingediende klachten is de deken dit jaar zelf de onbetwiste recordhouder, zo vermeldt het verslag openhartig.

De cijfers kunnen een signaal zijn dat het goed gaat met het tuchtrecht. Kennelijk wordt het instituut vaker en met evenveel succes ingezet. Dat is goed nieuws, aangezien het tuchtrecht dient als

waarborg dat advocaten geen misbruik maken van het aan hen toegekende privilege. Het bestaat bij de gratie van toegewezen klachten, en die groeien dus in aantal. Te meer nu het vertrouwen in de advocatuur nog wel eens schijnt te wankelen (uit een Gronings onderzoek zou bijvoorbeeld gebleken zijn dat de burger eerder de loodgieter dan de advocaat vertrouwt) is het in ons aller belang dat deze burger ook over een slagvaardig middel beschikt om de zwakkere confrères tot de orde te roepen.

De advocatuur kan dan ook eigenlijk niet zonder het tuchtrecht. Iemand die dat zeker zal onderschrijven is professor Floris Bannier. Bannier neemt afscheid van de leerstoel advocatuur aan de Universiteit van Amsterdam en ontving dit jaar tevens de dekenprijs. Reden voor het ABB om in dit nummer (nogmaals) aandacht te besteden aan de verdiensten van deze tuchtrechtgeleerde.

Het thema past wat ons betreft prima in de decembersfeer: een maand die traditiegetrouw toch wel als de maand van bezinning wordt gezien. Of dat nou betekent dat u uw eigen praktijkvoering eens wat kritischer beschouwt, of toch besluit die voorgenomen klacht tegen uw weinig confraternele confrère in te dienen, laat ik aan u over.

Toekomstige advocaten aan de Universiteit van Amsterdam zullen zich bezinnen bij ex-politica en advocate Britta Böhrer. De komende jaren zal zij als opvolger van Floris Bannier de leerstoel advocatuur bekleden, teneinde de studenten te doordringen van de regelen der kunst. Wellicht dat de eerste resultaten hiervan zich in de jaarcijfers van het ordejaar 2012-2013 zullen laten vertalen.

Remco Klöters – Hoofdredacteur ABB